

Ádám Tamás

Fóliázott angyalok

Fóliázott angyalok szállnak
a ködben, szárnyuk csörög,
forralt boromban zsugorodó
jégmadár csapdos.

És nem fordul vissza a tél,
a hézagos vetéseken fehér
varjak rongycsomót fejtenek.
Ingem madárijesztőn lobog.

Fagyott rögbe rúgok, ujjam
eltörik. Belül sincs meleg,
mégis izzadságcseppek mérik
a kíméletlen időt.

Szárnyakat vág a szabadtéri
konditerem törött ablaka.

Felértékelődik

Zsebkendővel integetve távolodsz
attól a helytől, ahol ritkuló küllők
helyettesítettek tört napsugarakat.
Rozsdás fogasokon hagyod azt a
nagykabátot, amelyet forró estéken
hordtál, hogy kiizzadd magadból
a keserűséget. A napok, mint száraz
hagymalevelek, elszíneződtek.
Szalámivégek penészedtek vitrinedben.
Tudtad, ha nincs hova, akkor is indulni
kell, magad alá húzni, repülő szőnyeget.
Ismét és újra köztes állapotban.

Az ostorcsapások közti magányban
felértékelődik az emlékezés.